Pirates i tresors

DEU CONTES DE PIRATES

CHRIS MOULD

Aquest llibre
pertany a

. . . . . .

Ep, tu, terrassà!

Què t'ha fet pujar a bord? Em sap greu
haver-t'ho de dir, però aquestes aigües
térboles no proven als nyicris, i jo de tu giraria cua
i no deixaria de tocar de peus a terra.

No t'he convençut, oi? Molt bé, doncs, seu en aquest
barril de pomes i para bé les orelles. Quan serem
en alta mar, t'explicaré tots els contes de pirates
que conec: pillastres bregats o joves llops de mar que busquen
tresors i fan equilibris damunt d'un tauló parat a coberta.

I si això que et dic no t'espanta prou per tornar corrents
a terra ferma, et dono la benvinguda. Posa't bé el barret
i vigila no caiguis per la borda...

Índex

La llegenda de Davy Jones - Chris Mould 10

L'illa del Tresor (fragment) - Robert Louis Stevenson 20

L'home que feia deu - Chris Mould 30

L'escarabat d'or (fragment) - Edgar Allan Poe 38

La tinta d'un mort - Chris Mould 46

Dionís i els pirates - Mike Grace 54

Jack Camacreuat - Chris Mould 64

La música de Mochimitsu - Conte popular japonès 68

Por a la llum d'una espelma - Wilkie Collins 76

La Joia de Bengala - Chris Mould 88

La llegenda de Davy Jones

Chris Mould

Hi ha una cosa que m'intriga. Què glaça el cor ja fred dels bucaners i dels assassins sense escrúpols? Quan la nit estén el seu mantell sobre l'oceà, de què parlen els navegants? Què els omple el cervell de por mentre travessen les hores fosques?

Deixa'm que t'ho expliqui. Quan el món era més jove i els ports d'Anglaterra eren un formiguer de mariners i marxants, una petita taverna de mala nota s'arrupia en un moll del port de Bristol. La Taverna del Borni era plena a vessar de males pintes. Cada racó, cada forat i cada taula eren la llar d'una mena o altra d'individu de la mala vida.

Els diners canviaven de mans per damunt les taules, i per sota corrien les mercaderies robades. Grapats de ducats es barrejaven amb xiuxiueigs secrets. A la claror de les espelmes lluïen les cares endurides dels bergants que reien o rugien de ràbia, mentre creuaven les espases i la sang d'algú tenyia de vermell el terra de pedra.

Segons com, semblava que tota la pirateria del món s'hagués aplegat en aquella antiga taverneta. Es podria arribar a dir que un que no hagués begut a la Taverna del Borni no era cap bevedor.

I què diríem, de l'amo? Mala pinta com el pitjor de tots ells, se sentia sempre feliç en mala companyia, mentre la cervesa corregués alegrement i els diners anessin a parar al calaix. Era camacurt però cepat, amb uns braços rabassuts com el tronc d'un arbre i el cap com una bola de carn. Es deia que no tenia por de ningú i no s'hi pensava gens a fer servir un punyal o una pistola com a argument convincent.

Deixa'm, doncs, que et dugui fins a la Taverna del Borni, cap a la darrera hora d'un dia d'estiu, quan el sol ja havia escalfat prou i tots els mariners bevien de valent per apagar la set. Sense la llum de dia, la claror d'una espelma es filtrava per la finestra de la taverna fins al carrer empedrat, i la remor de les discussions feia estar despert a tothom. Aquella nit hi havia una gran animació.

Una tripulació de molta anomenada acabava de desembarcar. Havien tornat carregats de diners, ja ho crec. Però, de qui eren? Sota la claror que feia pampallugues, aquells tresors es van anar exhibint. Tothom demostrava el seu interès, i alguns esbufegaven d'admiració. Moltes de les peces anaven marcades amb el nom DAVY JONES.

Qualsevol mariner digne d'aquest nom sabia qui era Davy Jones. Era un mariner i un navegant respectadíssim per la gent de mar. Era un tipus que no era amic ni enemic del món de la pirateria, però molt admirat per tothom. Per això, sentir que havia estat atacat i robat feia que tothom se sentís incòmode. Existia un respecte secret per un home que sempre havia aconseguit de trobar el camí des dels racons més foscos de l'univers.

–Davy Jones era el millor mariner que mai hagin vist els set mars –va xiuxiuejar algú.

Però el negoci és el negoci. No hi havia lloc per als sentiments delicats entre tota aquella gentussa que s'aplegava a la Taverna del Borni. Davy Jones s'havia mort ofegat en un punt de la immensitat de l'oceà, i tot allò que havia estat seu va ser objecte de compra-venda.

Al cap d'uns quants mesos, quan aquell estiu calorós ja no era sinó un record tan vague com el de Davy Jones, aquella mateixa tripulació no va tornar més. Al cap de poc d'haver-se fet a la mar, els vents de la tardor van començar a bufar de valent i van esclatar unes tempestes molt violentes. Va arribar l'hivern sense que es tinguessin més notícies d'aquella tripulació.

Quan els dies són curts no és gaire agradable de caure en les urpes de la mala maror. Si un ha tingut la sort de tornar a casa, li faltarà temps per a córrer a la taverna, a fer projectes per a quan torni el bon temps i es pugui fer de nou a la mar. Intrigar i conspirar formen l'ordre del dia, i es procura sobretot obtenir informació sobre els indrets per on tenen la intenció d'anar els comerciants locals quan arribi la primavera. Alguns cops, un xicot jove es podia infiltrar en l'ambient dels comerciants o robar una carta que expliqués detalls dels seus projectes.

Bé, deixa'm que et porti un altre cop a la Taverna del Borni. Sinó que aquesta vegada serà en el pic de l'hivern. Una ràfega de neu havia enfarinat l'empedrat del carrer i la llar de foc de la

taverna cremava tot el dia. La Taverna del Borni era l'escenari de tota mena de bretolades, però era un lloc amable i acollidor. Ja m'hi trobo, ben assegut vora el foc, potser amb un plat calent per acontentar l'estómac.

Però aquella nit va aparèixer algú altre. Arrossegava una vella caixa de mariner i es va aturar, sense alè, passada la porta, per espolsar-se la neu de les botes i eixugar-se els faldons de la casaca. Tots els rostres malcarats es van girar per clissar el nouvingut. Durant un curt moment, no el va saber reconèixer ningú. Però mirant detingudament el seu aspecte de mariner atrotinat aviat es va veure clar que aquell home que hi havia allí al davant, encorbat i tremolós, era un mariner de la tripulació desapareguda.

El van fer entrar i seure vora la llar de foc, a fi d'escalfar l'esquelet i explicar la seva història. Li van posar una copa a la mà, però no tenia ni el delit ni la força d'alçar-la fins als llavis. També li van portar menjar: tonyina, unes bones llesques de pa i pernil. Però el pobre home estava dèbil per a menjar o parlar i, per tant, el van deixar que s'acabés d'escalfar vora la llar de foc.

Ja devia ser la mitjanit quan per fi va obrir la boca. I quan ho va fer, mirava fixament al davant seu, com si somiés la història que explicava.

–Érem al bell mig d'una tempesta i vam perdre la noció del lloc on ens trobàvem. El cel era negre i unes onades gegantines feien anar el nostre vaixell com si fos un ninot. Ens havíem arrapat al cordam, sacsejats com si fóssim fulles d'arbre i amarats d'aigua salada. El vent ens agafava i ens tallava talment com si fos una navalla. La pluja ens percudia a l'esquena. No havia vist mai una nit tan cruel com aquella. L'aigua havia saltat a la coberta, i ens duia desferres de tota mena de les profunditats de l'oceà. Passant i xocant entre les vergues, ens vam obrir pas cap a la porta de la cabina, tancant hermèticament totes les escotilles que trobàvem. Tot el que poguéssim fer a la coberta era inútil i únicament podíem intentar salvar-nos d'una pena més severa pregant perquè no es fessin malbé els arbres de vaixell.

»Sobtadament, la porta de la cabina es va obrir amb una gran violència. Em creia que el vent l'havia arrencada i l'havia llançada a mar. Però entre tots vam poder saltar a dins i tornar-la a tancar.

»Dins era eixut, i un esquitx de claror d'espelma il·luminava l'estança, però fora el vent sacsejava el costellam de fusta de la nostra nau.

Atreveix-te a conèixer
els bergants més cruels i despietats
que mai han solcat els set mars en aquests
deu relats sobre pirates terribles
d'arreu del món.

La llegenda de Davy Jones
L'illa del Tresor
L'home que feia deu
L'escarabat d'or
La tinta d'un mort
Dionís i els pirates
Jack Camacreuat
La música de Mochimitsu
Por a la llum d'una espelma
La Joia de Bengala

Un llibre escrit i il·lustrat
per Chris Mould.

Combel
EDITORIAL

HODDER/WKT/B1234/02-2012
9 788498 257762